EL PARTIT ES LA PART MES CONSCIENT de la classe obrera

LA Història del Partit Comunista (bolxevic) de la U.R.S.S. emmarca amb la situació general de Rússia i la particular del moviment obrer el resum que s'hi fa de dues de les primeres obres de Lenin, « Què fer ? » i « Un pas endavant, dos passos endarrere », consagrades a establir els principis ideològics i orgànics del Partit del proletariat, del que va esdevenir Partit Bolxevic i va menar el proletariat rús a la victòria sobre el capitalisme, al triomf del Socialisme. El proletariat essent una classe internacional, les obres de Lenin han esdevingut guiatge essencial dels revolucionaris d'avantguarda de tot el món, i amb les obres de Marx, són el sòlid ciment en què es fonamenten els principis ideològics i orgànics de tots els Partits Comunistes.

Les dues obres esmentades dediquen una especial atenció a destacar la importància de la teoria en el Partit, l'element conscient com a força dirigent del moviment obrer i, per conseqüent, la diferència que existeix i ha d'existir entre el Partit de la classe obrera i el seu conjunt.

La Història del Partit Comunista (bolxevic) de la U.R.S.S. diu de « Què fer ? » que la seva importància històrica consisteix en primer lloc en el fet que « posà al descobert per primera vegada en la història del pensament marxista, fins les seves últimes arrels, les fonts ideològiques de l'oportunisme, en demostrar que consisteixen, abans de tot, en prosternar-se davant l'espontaneïtat del moviment obrer i rebaixar el paper de la consciència socialista en el moviment proletari ». **Pel que fa referència a « Un pas endavant, dos passos endarrere », apart de resumir-lo en sis tesis essencials d'organització, la Història del P.C. (b) de la U.R.S.S. en reprodueix alguns passatges entre els quals el que segueix:**

> « Nosaltres — escrivia Lenin — som un Partit de classe, per això, quasi tota la classe (i en temps de guerra, en èpoques de guerra civil, la classe en tota la integritat) ha d'actuar sota la direcció del nostre Partit, ha d'estar lligada el més estretament possible al nostre Partit; però serio « manilovisme » i « seguidisme » creure que quasi tota o tota la classe pot estar algun dia, sota el capitalisme, en condicions d'elevar-se al grau de consciència i d'activitat del seu destacament d'avantguarda, del seu Partit socialdemòcrata. Cap socialdemòcrata judiciós no ha posat mai en dubte que sota el capitalisme, ni tan sols l'organització sindical més primitiva i més assequible al grau de consciència de les capes menys desenrotllades) està en condicions d'abraçar tota o quasi tota la classe obrera. Oblidar la diferència que hi ha entre el destacament d'avantguarda i tota la massa que marxa darrera d'ell, oblidar el deure constant que el destacament d'avantguarda té d'elevar capes cada cop més amplies al seu propi nivell avançat, no significa altra cosa que enganyar-se a si mateix, tancar els ulls a la immensitat de les nostres tasques i empetitir-les. »

Una de les característiques essencials dels Partits Comunistes, doncs, és la de no ésser simplement un destacament de la classe obrera, sinó « un destacament d'AVANTGUARDA, un destacament CONSCIENT, un destacament MARXISTA de la classe obrera ». I es desprèn d'aquesta mateixa condició que el Partit de la classe obrera ha d'esser el destacament **ORGANITZAT**, « la forma superior d'organització de la classe obrera ».

No admetre o no comprendre aquesta característica essencial del Partit mena a no comprendre o no admetre tampoc les altres característiques distintives, les seves formes d'organització i de disciplina, mena a desconèixer plenament el caràcter dirigent del Partit de la classe obrera i a fer-se portador de la ideologia burgesa en el camp obrer i en el Partit.

En l'obra magistral « Sobre els fonaments del leninisme », **el camarada Stalin insisteix en els plantejaments de Lenin i assenyala que « la teoria de l'espontaneïtat és la teoria que consisteix en menysteni el paper de l'element conscient en el moviment, és la ideologia del « seguidisme », base lògica de TOT oportunisme ». Es evident que la pràctica ha confirmat les apreciacions de Lenin i Stalin.**

Que el Partit sigui dirigent, significa realment que el Partit ha de viure lligat al conjunt de la classe obrera i actuar de manera que aquesta se senti interpretada en les seves necessitats, en els seus anhels i aspiracions democràtiques i de classe. Significa que el Partit ha de trobar nexes d'unió que lliguin amb ell el major nombre possible dels elements de la classe obrera que comencen a marxar pel camí assenyalat per ell. Significa que el Partit ha de fer els seus plantejaments de tal manera que puguin asser compresos per la classe obrera en el seu conjunt. Però no significa que el Partit ha de rebaixar-se a si mateix al nivell de la massa, que ell sigui el que ha de seguir la massa, sinó que ell ha d'ensenyar a la massa el camí pel qual podrà resoldre les seves necessitats i satisfer aquells anhels i aspiracions. Es natural, doncs, que el Partit no es proposa, ni molt menys, « la unificació íntegrant de la classe obrera » sota els principis marxistes-leninistes-stalinistes, és a dir, en els seus rengles. El Partit no es proposa això ni és marxista-leninista proposar-s'ho. El Partit es proposa dirigir sobre els principis marxistes-leninistes-stalinistes el conjunt de la classe obrera.

El Partit és la part més conscient de la classe obrera, que en raó d'aquesta major consciència comprèn la necessitat de l'organització i de la disciplina, s'esforça per conèixer i assimilar la ciència marxista-leninista i s'hi guia per a dirigir la classe obrera. Es evident que al Partit no hi venen solament els obrers que ja tenen una noció més o menys precisa dels seus principis teòrics i orgànics, i d'això que el Partit sigui al propi temps i constantment una escola per a tots els militants, però és justament per això que el Partit, per a ésser efectivament el dirigent de la classe obrera, ha de vetllar conseqüentment per a elevar més i més el seu propi nivell teòric i ideològic i no pas deixar que aquest es rebaixi per a fer-lo més « assequible » a la massa i facilitar-ne l'ingrés. Resumint la rèplica de Lenin als que abogaven per que el Partit fós obert a tots els que se'n volessin considerar membres sense obligar-los cap norma d'organització, la Història del P.C. (b) de la U.R.S.S. escriu :

> « Per això no s'ha de confondre el Partit amb la classe obrera com no s'ha de confondre la part amb el tot, ni pretendre que qualsevol vaguista pot considerar-se com membre del Partit, car confondre el Partit amb la classe equival a rebaixar el nivell de consciència del Partit fins al nivell de « qualsevol vaguista », equival a destruir el Partit en tant que destacament conscient d'avantguarda de la classe obrera. La missió del Partit no és rebaixar el seu nivell al de « qualsevol vaguista », sinó elevar les masses obreres, elevar « qualsevol vaguista » al nivell del Partit. »

Aquestes ensenyances de Lenin i Stalin, altament valuoses, bàsiques, per a tots els Partits Comunistes del món, ho són i han d'ésser particularment per a nosaltres, militants del P.S.U., que ens enorgullim de considerar el nostre Partit com el Partit dels comunistes catalans i que lluitem per a unir la classe obrera i el poble en la lluita comuna dels pobles hispànics contra el franquisme i per la democràcia. Es en mig d'aquesta lluita que el P.S.U. conquista cada dia a Catalunya el reconeixement de la classe obrera com el seu Partit dirigent. La lluita posa com a tasques importantíssimes del Partit, a l'ensems que l'esclariment dels problemes de la Revolució, el desemmascarament ideològic del nacionalisme burgès i de l'anarco-sindicalisme en tant que influències de la burgesia en el moviment obrer. Aquesta tasca s'acompleix tant millor com més es va elevant el nivell teòric del Partit i la consciència de tots els militants sobre el paper i missió del Partit en tant que avantguarda dirigent de la classe obrera. Els nostres mestres ens ensenyen que no és pel camí de les concessions a les influències que la reacció i els imperialistes poden infiltrar o mantenir en la classe obrera, sinó per mitjà de la lluita intransigent contra aquestes influències que aconseguirem elevar la consciència de classe de la classe obrera de Catalunya i fer que es lligui més decididament al Partit per a jugar el paper que li correspon en la lluita revolucionària de tot el poble per la Pau i la independència d'Espanya, per la República democràtica i les llibertats nacionals de Catalunya. Les concessions a les influències de la burgesia en el moviment obrer, encobertes amb la pretensió o el pretext d'unir la classe obrera « íntegralment », significarien rebaixar el paper del Partit, diluir-lo en la massa, marxar pel camí de l'oportunisme i de l'aventurerisme i, en definitiva, fer el joc a la reacció i els imperialistes.

La mobilització i la lluita del pob garantia de la sortida

(Ve de la pàg. 1.)

suavitat que avui Franco en persegueix unes altres —, les quals, amb l'esquer de « constitucionalistes », pretenien fer-li missegar al poble l'ham del règim de les castes monàrquiques. El poble, però, no es va deixar enredar. Va seguir la lluita, tensa la seva voluntat vers la República. Com tampoc no es va deixar enredar quan el règim monàrquic, a mes dels « constitucionalistes », mobilitzava la colla d'advocats i savis que feien tot el possible per frenar l'impuls republicà de les masses. Aquestes seguiren la seva lluita vers la República. Com tampoc no es van deixar enredar per « l'il·lusió » dels Gonzalo Berenguer i Aznar. El poble va seguir la lluita per la República, fins que la va aconseguir, encara que, dissortadament — aquesta fou per ell, la darrera traïció que li va fer la monarquia —, la posés en mans dels monàrquics don Niceto, del fill d'Antonio Maura i de l'amic i protector de la F.A.I., Alejandro Lerroux.

I aquest és el camí i el de la unitat combatent antifranquista pel recobrament de la República i no deixar-se sorprendre ni il·lusionar per les maniobres diversionistes de les castes reaccionàries franco-falangistes que, ajudades per una gossada aparco-socialista, intenten apuntalar llur règim, esquarterat per l'odi i la lluita popular. Aquest és el camí que ajuda a desbaratar totes les maniobres del règim borbònic moribund i aquest és l'únic camí que pot desbaratar-les avui.

No cal dir que les situacions històriques no són absolutament idèntiques. Es axiomàtic però, que en totes les situacions històriques es sumi-

Cal seguir aprofitant les possibilitats legals